

Til nr. 15 og 16

Den foreslåede § 26, stk. 2, er ny og har til formål at opnå en forhøjelse af de tortbeløb, der udbetales til ofre for forbrydelser omfattet af straffelovens kapitler 23 – 24, dvs. forbrydelser mod kønssædeligheden og forbrydelser i familieforhold, herunder navnlig incest (straffelovens § 210).

Efter bestemmelsen kan det ved vurderingen af godtgørelsens størrelse særskilt tillægges vægt, at der er tale om en forbrydelse omfattet af straffelovens kapitler 23 – 24. Det forudsættes, at der ved udmålingen i disse tilfælde som udgangspunkt sigtes mod ca. en fordobling af godtgørelsesbeløbene i forhold til det hidtidige niveau i tilsvarende sager.

Tortgodtgørelsen skal fortsat fastsættes ud fra en samlet vurdering af de konkrete omstændigheder i den foreliggende sag.

Der er ikke med forslaget tilsigtet ændringer i godtgørelsesbeløbene efter erstatningsansvarslovens § 26 for andre krænkelse eller i udmålingen af tortgodtgørelse i medfør af andre regelsæt, f.eks. reglerne om erstatning i anledning af strafferetlig forfølgning, jf. retsplejelovens kapitel 93 a.

Det foreslås præciseret i § 26, stk. 4 (nuværende stk. 3), at heller ikke tortgodtgørelse efter erstatningsansvarslovens § 26 indgår i formuefællesskabet mellem ægtefæller ved skifte i anledning af ægteskabets ophør, separation eller bosondring, jf. lovens § 18, stk. 3.

Der henvises til de almindelige bemærkninger pkt. 4.1.9.

Til nr. 17

Med den foreslåede ændring præciseres det, at reglerne i § 24 a og § 24 b om erstatningsansvar for børn, henholdsvis personer, der mangler evnen til at handle fornuftsmæssigt, ikke ved forudgående aftale kan fraviges til ugunst for den erstatningsansvarlige.

Til § 2

Til nr. 1

Der er tale om en konsekvensændring, jf. lovforslagets § 1, nr. 10 (ny § 14 a i erstatningsansvarsloven), hvorefter der ved dødsfald tilkommer afdødes efterladte ægtefælle eller samlever eller efter omstændighederne andre efterladte et særligt overgangsbeløb.

Overgangsbeløbet skal ligesom de øvrige erstatningsposter kun udbetales, hvis den efterladte har krav på beløbet efter erstatningsansvarslovens regler, jf. herved bl.a. arbejdsskadesikringslovens § 59, hvorefter skadelidtes eller dennes efterlades krav mod den erstatningsansvarlige nedsættes, i det omfang der er

betalt eller er pligt til at betale ydelser til de pågældende efter arbejdsskadesikringsloven.

Til nr. 2

Det foreslås, at erstatning og godtgørelse fra staten til ofre for forbrydelser som udgangspunkt skal fastsættes efter de almindelige udmålingsregler i erstatningsansvarsloven. Der skal således fremover ikke foretages fradrag i erstatningen i videre omfang end efter reglerne i erstatningsansvarsloven.

Hermed ophæves offererstatningslovens grundlæggende regel om, at erstatningen fra staten generelt er subsidær i forhold til andre ydelser, som tilfalder den skadelidte i anledning af skaden, herunder ydelser efter den sociale lovgivning, løn under sygdom, pensionsydelser, private forsikringer eller andre økonomiske ydelser.

Efter forslaget vil erstatningen fra staten dog i visse tilfælde fortsat være subsidær i forhold til andre ydelser, som den skadelidte modtager. Det gælder først og fremmest, hvis den skadelidte opnår erstatning fra skadevolder selv eller fra skadevolders ansvarsforsikring, idet udtrykket »godtgøres af skadevolderen« skal forstås således, at det omfatter begge tilfælde.

Erstatning fra staten vil efter forslaget også fortsat være subsidær i tilfælde, hvor den skadelidte har tegnet en forsikring, som dækker det lidte tab, medmindre forsikringen er en summaforsikring. Ved skader som følge af en overtrædelse af straffeloven, vil den skadelidte kunne have forsikringsdækning for skader, der er en følge af lovovertrædelsen – f.eks. et overfald, der medfører tingsskade på tøj og briller, ituslået ur mv. og/eller skade, der er omfattet af erstatningsansvarslovens § 1, stk. 1, som f.eks. udgifter til tandlægebehandling. Den skadelidtes indboforsikring vil typisk dække skader på tøj, briller, ur mv., mens der ofte vil være dækning for skade på tænder i medfør af en ulykkesforsikring tegnet af den skadelidte eller en gruppeulykkesforsikring, som den skadelidte er dækket under. I så fald kan den skadelidte ikke få dækket sådanne konkrete udgifter to gange, dvs. både fra forsikringen og fra staten (Erstatningsnævnet). Den skadelidte skal endvidere søge udgifterne dækket af sin forsikring, før han søger erstatning fra statskassen, og den skadelidte kan således ikke vælge at gå til Erstatningsnævnet i stedet for til forsikringsselskabet.

Der henvises til de almindelige bemærkninger pkt. 4.2.1.

Til nr. 3

Der foreslås en vis yderligere lempelse af reglen om, at ofrets krav på erstatning fra staten som udgangspunkt er betinget af, at den pågældende har ind-